

graph eller paa anden Maade lægger Hindringer i Veien for dens Afbenyttelse. De her givne Forstrifter ere i Overensstemmelse med de nu gjældende Regler i Lov af 29. Decbr. 1853, jfr. Lov af 21de Januar 1857, der for saadan Forbrydelse fastsætter Fængsel eller Bøder. Det skal kun bemærkes, at ogsaa uagtsomme Bestabigelser af denne Natur straffes (med Bøder indtil 100 Rd.).

§§ 291 og 292 indeholdes almindelige Bestemmelser om Bøder paa en fremmede Ting, hvorfor der sættes Straf af Bøder eller Fængsel. De herhenhørende Regler indeholdes for Tiden navnlig — bortset fra Politiforstrifter — i Lovens 6—14, om Bøder og Hærværk, jfr. Fr. 11. April 1840, § 32, af hvis spredte Bestemmelser Retsbrug har udbraget den almindelige Regel, at slige Tilfælde i Almindelighed bør straffes med Bøder, navnlig naar de ikke ere udøvede hemmelig. Udkastet skjelner mellem saadanne Gjenstande, som ere anbragte til det Offentliges Brug, være sig som Prydelse eller til Almeennytte (§ 291), og private Eiendomsgegenstande (§ 292). Straffen er i begge Tilfælde sat til Bøder eller Fængsel.

Endsljøndt Bestemmelsen i § 292 ikke let i Retsanvendelsen vil give Anledning til Misforstaaelse, anseer Udvalget det, dog rettest udtrykkelig at tilføie, at Paragraphens Regel kun gjælder saadan Ovelæggelse eller Bestabigelse, som ikke ved Maaden, hvorpaa den er udført, jfr. t. Ex. § 278 i Capitlet om Brandstiftelse, falder ind under andre Straffebestemmelser. (Ændring Nr. 142.) I Forbindelse hermed foreslaaer Udvalget, nærmest som blot Redactionsforandring, at stille den processuelle Regel i et særligt Punktum. (Ændring Nr. 143.)

Sluttelig indeholder Udkastets § 193 en Bestemmelse om Dyrplageri, som med et Par heldige Redactionsforandringer ganske stemmer med Forstrifterne i Lov af 21de Januar 1857; kun er den højeste Grad af Fængselsstraf, for at opnaae et mere passende Forhold til Bødestraffens højeste Grad, 200 Rd., i Udkastet sat op fra 4 Uger indtil 4 Maanedes,

en Straf, der i alt Fald maa forudsættes kun at blive anvendt under særdeles stærkende Omstændigheder.

To og Tredivte Capitel.

Om Paatalen af Forbrydelser, Forebyggelsestvang, Stadeserstatning m. d.

Capitlet slutter sig som et naturligt Tillæg til den forudgaaende Fremstilling og giver Regler om Paatalen og om de Følger, som Forbrydelsen kan føre med sig ved Siden af den offentlige Straf (Stadeserstatning og i visse Tilfælde Forbrydelse af Arveret), saavel som om den Forebyggelsestvang, som Staten maa være berettiget til at anvende mod Personer, der vel ikke have gjort sig skyldige i noget egentlig strafbart Forhold, men ved Undsigelse og Trusler have givet Andre skjellig Grund til at frygte for Overlast.

Det vil af det Føregaaende vides, at Udkastet jævnlgt ved Fremstillingen af de enkelte Forbrydelser har omtalt Forsøgningsmaaden, navnlig forsaavidt samme betinget eller ubetinget var overladt til den Fornærmede eller andre Vedkommende. Der ligger heri en Forudsætning om, at Paatalen i andre Tilfælde skeer fra det Offentliges Side, men det er ikke bestomindre vistnok i sin Orden, at den systematisk affattede Lovbog udtrykkelig udtaler denne Sætning, og dette er skeet i Capitlets første Paragraph (§ 294). Udvalget formener, at det er oversflødig Gjentakelse at bruge Udtrykkene „Forsøgning og Paatale“, og foreslaaer derfor, at det første af disse Ord udgaaer (Ændring Nr. 294).

Det har allerede fra Landslovens Tid været Regel, at den, som truer en Anden med Feide, Brand eller i andre Maader og ikke vil sette Borgen, naar Dyrigheden (Domstolene) hamnem. Det paalegger, maa paagribes og sættes, indtil han stiller Borgen, saaledes, at hans Bederpart kan være forfikkret, §§ 1—23—1, jfr. 1—24—47. Det er saa-